

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/222/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114213424
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7114213424.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členiek senátu JUDr. Evy Fetkovej a Mgr. Zuzany Čisovskej v spore žalobcu: Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom v Košiciach, Komenského 50, IČO: 36 570 460, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman, spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom v Košiciach, Rázusova 1, IČO: 36 588 725 proti žalovanej: Y. V. V., rod. V., nar. X.X.XXXX, bytom v W., T. X, zastúpenej JUDr. Milanom Sedlákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Kukučínova 19, o zaplatenie 2.449,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 12C/216/2014-214 zo dňa 19. mája 2017

rozhodol:

I. M e n í rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že n e p r i z n á v a stranám sporu nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

II. N e p r i z n á v a stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. P r i z n á v a žalovanej náhradu trov konania v 100 %-nej výške. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.449,90 eur s príslušenstvom.

3. Žalobu žalobca odôvodňoval tým, že žalovaná je bývalou zamestnankyňou žalobcu a u žalobcu bola zamestnaná na základe pracovnej zmluvy zo dňa 25.1.2001 uzavretej s právnym predchodcom žalobcu - Východoslovenskými vodárňami a kanalizáciami, š. p. Košice. Dňa 30.5.2011 bola žalovanej doručená výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 27.5.2011 pre nadbytočnosť podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Výpovedná doba bola 3 mesiace a uplynula dňom 31.8.2011. Z dôvodu skončenia pracovného pomeru na základe výpovede z 27.5.2011, žalobca vyplatil žalovanej dňa 13.9.2011 ako odstupné sumu zodpovedajúcu 5-násobku priemerného mesačného zárobku žalovanej v zmysle článku 18 Kolektívnej zmluvy vo výške 3.255,46 eur v hrubom, t.j. 2.449,90 eur v čistom. Na účet žalovanej bolo toto plnenie poukázané spolu so mzdovými nárokmi za mesiac august 2011 v sume 480,17 eur, v čistom v celkovej výške 2.930,07 eur. Ďalej poukazoval na to, že žalobou zo dňa 27.10.2011 sa žalovaná domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru (spor bol vedený na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17Cpr/1/2011 a rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 17Cpr/1/2011 zo dňa 27.9.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5CoPr/5/2012 zo dňa 11.6.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 11.9.2013, bola výpoveď daná žalovanej určená za neplatnú). Dňa 26.9.2013 strany sporu uzatvorili Dohodu o skončení pracovného pomeru, na základe ktorej sa dohodli na skončení pracovného pomeru dňom 26.9.2013 z dôvodu organizačných zmien. Na

základe tejto dohody žalobca vyplatil žalovanej odstupné vo výške 3.328,34 eur v hrubom, t.j. 2.334,71 eur v čistom. Žalovanej bolo toto plnenie vyplatené dňa 11.10.2013 prevodom na jej bankový účet spolu s časťou náhrady mzdy za neplatné skončenie pracovného pomeru vo výške 2.604,36 eur v hrubom (1.751,05 eur v čistom), v dôsledku čoho jej na účet bola poukázaná celková suma 4.085,76 eur v čistom. Žalovaná presne vedela, čo v októbri 2013 dostala vyplatené. Vedela, že dostala vyplatené odstupné za 5 mesiacov a náhradu mzdy vo výške 4-násobku priemerného mesačného zárobku, lebo takto je to uvedené aj v dohode o skončení pracovného pomeru vo výplatnej páske, ako aj v podaní žalovanej zo dňa 11.5.2015 vo veci 25Cpr/3/2013, kde jednoznačne uviedla, že dostala náhradu mzdy iba vo výške 4-násobku priemerného mesačného zárobku, pričom v októbri 2013 jej bolo vyplatené odstupné 3.328,34 eur a náhrada mzdy 2.604,36 eur, čo matematicky presne sedí. Žalovaná teda vedela, z čoho vyplatená suma pozostáva. Pokiaľ má nejaké nároky voči bývalému zamestnávateľovi, tak si ich všetky uplatnila v konaní 25Cpr/3/2013 o náhradu mzdy.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 26.9.2013, po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 17Cpr/1/2011, ktorým súd určil, že výpoveď zo dňa 27.5.2011 je neplatná, žalobca uzatvoril so žalovanou Dohodu o skončení pracovného pomeru, v zmysle ktorej sa zmluvné strany dohodli na skončení pracovného pomeru z dôvodov organizačných zmien uvedených v § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. V zmysle uzatvorenej dohody, sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanej odstupné vo výške 5-násobku jej priemerného mesačného zárobku a náhradu mzdy vo výške 9-násobku jej priemerného mesačného zárobku (t.j. spolu 14-násobok priemerného mesačného zárobku) s tým, že žalovaná vráti odstupné (ktoré jej bolo poskytnuté titulom skončenia pracovného pomeru v roku 2011) vo výške 5-násobku jej priemerného mesačného zárobku; žalobca a žalovaná sa z uvedeného dôvodu dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, na základe ktorého mal žalobca žalovanej vyplatiť náhradu mzdy v sume 4-násobku jej priemerného mesačného zárobku a odstupné vo výške 5-násobku jej priemerného mesačného zárobku (spolu 9-násobok priemerného mesačného zárobku).

5. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotení, súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle čl. 4 ods. 1, 2 ako aj čl. 5, § 16 a 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, § 222 ods. 1 až 3, 5, 6 Zákonníka práce účinného ku dňu 11.09.2013 (ďalej len „ZP“), § 17 ods. 3, § 32 ZP s odkazom na ust. § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania nebolo sporné vyplatenie odstupného medzi stranami sporu dvakrát. Taktiež nebolo sporné, akým spôsobom došlo k uzatvoreniu Dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.09.2013 a preto mal za to, že spor medzi stranami sporu nebol čo do vykonania dôkazných prostriedkov, ale už len čo sa týka právneho posúdenia veci, a preto z dôvodu hospodárnosti konania ďalších navrhnutých svedkov nepovažoval za účelné vo veci vypočúť.

7. Z obsahu spisu mal súd za preukázané, že dňa 26.9.2013 sa strany sporu dohodli na skončení pracovného pomeru dohodou z dôvodov organizačných zmien uvedených v § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zrušenie funkčného miesta z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca. Pracovný pomer skončí dňom 26.9.2013. Zamestnancovi bude vyplatené odstupné podľa platnej kolektívnej zmluvy vo výške 5-násobku jeho priemerného mesačného zárobku. V nadväznosti na rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 17Cpr/1/2011 zo dňa 27.9.2012 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoPr/5/2012 zo dňa 11.6.2013 zamestnávateľ vyplatí zamestnancovi podľa § 79 Zákonníka práce náhradu mzdy vo výške 9-násobku jeho priemerného mesačného zárobku a zamestnanec vráti odstupné vo výške 5-násobku jeho priemerného mesačného zárobku. Zmluvné strany sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok. Po započítaní zamestnávateľ vyplatí zamestnancovi náhradu mzdy vo výške 4-násobku jeho priemerného mesačného zárobku vo výplatnom termíne za mesiac september 2013. Zamestnanec si vyhradzuje právo domáhať sa zvyšnej náhrady mzdy v súlade s účinným Zákonníkom práce.

8. Na základe vykonaného dokazovania mal tak súd prvej inštancie za preukázané, že výpoveď z pracovného pomeru dal žalobca žalovanej dňa 27.5.2011. V septembri 2011 jej vo výplatnom termíne za mesiac august 2011 vyplatil spolu s poslednou výplatom aj 5-násobok priemerného mesačného zárobku ako odstupné. Žalovaná dňa 27.10.2011 podala žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o ktorom súd právoplatne rozhodol dňa 11.9.2013 v tom, že skončenie pracovného pomeru je neplatné. Týmto dňom zároveň vzniklo aj bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, čo sa týka vyplateného odstupného a preto súd aplikoval na právny vzťah medzi stranami sporu Zákonník práce účinný ku dňu

11.09.2013. Keďže právoplatným určením neplatnosti výpovede odstupné opätovne žalobca žalovanej vyplatil, aj keď v prípade skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 27.05.2011 jej bolo v najbližšom výplatnom termíne dňa 13.09.2011 odstupné vyplatené, žalobca vyzval žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže jej bolo vyplatené odstupné vo výške 5 - násobku jej priemerného mesačného zárobku, dvakrát. Prvýkrát dňa 13.09.2011 a druhýkrát dňa 11.10.2013, pričom nárok na výplatu odstupného jej mohol vzniknúť iba jedenkrát, pri platnom skončení pracovného pomeru. Na koncipovaní Dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.9.2013 sa podieľali tak zamestnávateľ, ako aj zamestnankyňa. Zamestnávateľ dohodu pripravil, žalovaná ju navrhla doplniť a až následne bola dohoda uzatvorená a podpísaná.

9. Strany sporu sa zhodli na tom, že započítanie podľa Zákonníka práce je neplatné. Žalovaná však namietala, že nie výlučne ona sama zavinila neplatnosť právneho úkonu, a teda v zmysle ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce jej takáto neplatnosť úkonu nemôže byť na ujmu.

10. Strany sporu uzavretím hore citovanej Dohody tak prejavili svoju vôľu usporiadať svoje pracovnoprávne vzťahy komplexne, pričom Dohoda spĺňa formálne aj hmotnoprávne náležitosti s výnimkou dohody o započítaní. Započítanie vzájomných pohľadávok Zákonník práce nepripúšťa. Potom nemôže byť platná dohoda, že po započítaní zamestnávateľ vyplatí zamestnancovi náhradu mzdy vo výške 4-násobku jeho priemerného mesačného zárobku vo výplatnom termíne za mesiac september 2013. Z toho potom vyplýva, že si mali plniť všetko, čo si v dohode o skončení pracovného pomeru dohodli. Žalovanej ako zamestnancovi malo byť vyplatené odstupné podľa platnej kolektívnej zmluvy vo výške 5-násobku jej priemerného mesačného zárobku + v nadväznosti na rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 17Cpr/1/2011 zo dňa 27.9.2012 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoPr/5/2012 zo dňa 11.6.2013, jej mal žalovaný ako zamestnávateľ vyplatiť podľa § 79 Zákonníka práce náhradu mzdy vo výške 9-násobku jej priemerného mesačného zárobku. Naproti tomu, žalovaná ako zamestnanec mala vrátiť odstupné vo výške 5-násobku jej priemerného mesačného zárobku. V konečnom dôsledku teda mala mať žalovaná vyplatené od žalobcu 9-násobok jej priemerného mesačného zárobku. Žalobca jej však po uzavretí dohody vyplatil len 4-násobok priemerného mesačného zárobku.

11. Súd prvej inštancie aj keď konštatoval, že v danom spore by išlo na strane žalovanej o bezdôvodné obohatenie vzniknuté plnením z neplatného právneho úkonu, nakoľko žalobcom vyplatené odstupné žalovanej v septembri 2011 vo výške 2.449,90 eur, po odpočítaní mzdy žalovanej za mesiac august 2011 vo výške 480,17 eur v čistom, bolo žalovanej vyplatené plnením z neplatného právneho úkonu, vzniknutého právoplatným rozhodnutím súdu o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru dňom 11.09.2013 s poukazom na uznesenie NS SR 5MCdo/15/2008 zo dňa 16.04.2009, ako aj rozsudok NS ČR 21Cdo/615/2001 z 12.08.2001, posudzoval vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, rešpektujúc aj zásadu hospodárnosti konania a zbytočného nenavýšovania trov konania, nakoľko obe strany mali voči sebe nároky, t.j. žalobca voči žalovanej titulom vydania bezdôvodného obohatenia a žalovaná voči žalobcovi titulom náhrady mzdy, pričom oba nároky pramenia z dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.09.2013.

12. Ak teda účelom právnej úpravy bezdôvodného obohatenia je zabrániť jeho vzniku na úkor iného, v tomto prípade ku vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej nedošlo, keďže majetok žalovanej sa v konečnom dôsledku na úkor žalobcu nenavýšil. Naopak, ak by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 2.449,90 eur, žalobcovi by sa za daného stavu navýšil majetok na úkor žalovanej v rozpore s ich dohodou a vôľou, pričom také rozhodnutie by nebolo ani spravodlivé.

13. Neobstojí ani námietka žalobcu, že žalovaná si totožné odstupné vo výške 5-násobku priemerného mesačného zárobku uplatnila aj v spore 25Cpr/3/2013 vedeného na Okresnom súde Košice I. Konanie 25Cpr/3/2013 je prerušené do právoplatného skončenia tohto konania. Ak bude žalovanej súdom právoplatne priznané nejaké plnenie v tomto spore, ktoré si uplatňuje aj v spore 25Cpr/3/2013, súd jej duplicitne uplatnené konanie nebude môcť priznať a preto žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol, nakoľko dospel k záveru, že žalovanej žiadne bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu nevzniklo.

14. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Uviedol, že v tomto prípade mala plný úspech žalovaná, preto súd priznal žalovanej náhradu trov konania v

100%-nej výške s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

15. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP. S odkazom na ust. § 388 CSP navrhoval, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, prípadne aby ho zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP a podľa § 391 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Krajský súd v Košiciach rozsudkom 3Co/366/2017-261 zo dňa 22. novembra 2018 v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok vo veci samej a keďže nevzhliadol dôvodnosť uplatnených odvolacích dôvodov, v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku vo veci samej, vychádzajúc z dohody o skončení pracovného pomeru medzi zmluvnými stranami, ako aj stranami sporu, ktorá je absolútne neplatná, ale len v časti započítania vzájomných nárokov strán sporu, keďže Zákonník práce vylučuje vzájomný zápočet nárokov vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov s tým, že v ostatných dojednaníach je dohoda o skončení pracovného pomeru, ktorú strany sporu uzatvorili dňa 26.9.2013 platná, čo ani nebolo medzi stranami sporu sporné, keďže na jej základe si strany sporu upravili pracovnoprávne nároky nielen titulom vyplatenia odstupného, ale aj nároky prameniace z titulu náhrady mzdy a keďže ide o nároky v rovnakých výškach, čo nebolo v konaní rovnako sporné, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej nedošlo, keďže tak ako patrí žalobcovi právo na vydanie vyplateného odstupného, zrejme patrí i žalovanej právo na zaplatenie náhrady mzdy s tým, že o každom z týchto nárokov, keďže k ich zápočtu dôjsť nemôže, patrí rozhodnúť súdu v konaní, ktoré každá zo strán sporu začala. Apeloval aj na to, že aj keď plnenia poskytnuté žalovanej na mzde a na odstupnom, boli riadne špecifikované a žalovaná vedela, aké plnenia prijíma a na aké plnenia sa zaviazala, pričom treba brať do úvahy vždy aj dobrú vieru vychádzajúcu z uzavretej dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.9.2013, ako aj nesporných a platných dojednaní týkajúcich sa vzájomných nárokov strán sporu a ich nespornej výšky (viď body 51 a 53 odôvodnenia napadnutého rozsudku), a nakoľko žalobca žalovanej nevyplatil náhradu mzdy, na ktorú sa zaviazal v uzavretej dohode, a ktorá pramenila z vôle strán sporu a bola v rovnakej výške ako je výška, ktorá je predmetom tohto konania titulom vyplateného odstupného, na vrátenie, ktorého sa zase zaviazala žalovaná, ale tak neučinila, mal odvolací súd za to, že nemožno hovoriť v zmysle § 222 ods. 1 Zákonníka práce o tom, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu, tak ako to aj uviedol súd prvej inštancie v bode 52 odôvodnenia napadnutého rozsudku), a s apelom aj na citované články 2 ods. 1, čl. 4 ods. 2 a čl. 16 a 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, keďže súd koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

17. Preto, čo sa týka rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd bral zreteľ aj na hore uvedené skutočnosti, spočívajúce v okolnostiach danej veci, čím odvolací súd vzhliadol dôvodnosť aplikácie ust. § 257 CSP s odkazom na to, že obe strany sporu majú voči sebe nároky z rovnakého titulu a v rovnakej výške, ktoré si ale uplatňovali so zreteľom na dispozíciu s podanou žalobou v samostatných konaniach, a preto dôvody osobitného zreteľa spočívajú v predmete tohto konania, ktorý súvisí s predmetom konania o náhradu mzdy.

18. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov konania stranám sporu na súde prvej inštancie, t.j. úspešnej žalovanej proti neúspešnej žalobkyni (§ 255 ods. 1 CSP) a z rovnakého dôvodu ani v odvolacom konaní a v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania vzniknutých na súde prvej inštancie zmenil tak, že nepriznal stranám sporu, t.j. úspešnej žalovanej proti neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a z rovnakých dôvodov aj v odvolacom konaní (§ 396 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a § 257 ods. 1 CSP).

19. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/366/2017-261 zo dňa 22. novembra 2018, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22.1.2019.

20. Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podala žalovaná ústavnú sťažnosť, ktorou namietala porušenie svojich základných práv výrokmi II. a III. rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/366/2017 zo dňa 22. novembra 2018, o ktorej Ústavný súd SR rozhodol nálezom pod č.k. I.ÚS 247/2019-42 zo dňa 10. septembra 2019 v tomto znení:

Základné právo Y.. V. V. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokmi II a III rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co 366/2017 z 22. novembra 2018 porušené boli.

Výroky II a III rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co 366/2017 z 22. novembra 2018 zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť Y.. V. V. trovy konania v sume 623,27 € (slovom šesťstodvadsaťtri eur a dvadsaťsedem centov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. Milana Sedláka st., Kukučínova 19, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

21. Z dôvodu, že Ústavný súd SR svojím hore citovaným nálezom zrušil výroky II. a III. rozsudku Krajského súdu v Košiciach pod sp.zn. 3Co/366/2017 zo dňa 22. novembra 2018 a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd viazaný intenciami rozhodnutia Ústavného súdu SR v tom znení, že „je povinnosťou odvolacieho súdu v prípade použitia § 257 CSP vytvoriť procesný priestor stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu citovaného ustanovenia (§ 382 CSP), keďže ust. § 257 CSP pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce“, po zrušení a vrátení veci, v zmysle § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa v lehote 10 dní od doručenia výzvy vyjadrili k možnému použitiu ust. § 257 CSP v tom znení, že výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

22. Žalobca vo vyjadrení k výzve odvolacieho súdu podľa § 382 CSP uviedol, že Ústavný súd SR dospel k zrušeniu predmetných výrokov o náhrade trov konania výlučne bez procesného pochybenia s tým, že mal za to, že odvolací súd vo veci správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ust. § 257 CSP s ohľadom na okolnosti veci, ktoré popísal v uznesení sp.zn. 3Co/366/2017 zo dňa 22.11.2018 a preto navrhoval, aby po výzve žalovanej na vyjadrenie sa k aplikácii § 257 CSP opätovne rovnako rozhodol o náhrade trov konania a to s ohľadom na nasledujúce skutočnosti, ktoré odôvodnil odôvodnením aplikácie § 257 a to so zreteľom na predmetnú vec, v ktorej sa žalobca žalobou domáhal zaplata sumy 2.449,90 eur titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovanej z dôvodu vyplatenia jej odstupného vo výške 5-násobku priemerného mesačného zárobku zo dňa 13.9.2011 v súvislosti s výpoveďou, ktorá bola neskôr posúdená ako neplatná, ku ktorému pristúpila po uzatvorení dohody o skončení pracovného pomeru, ktorej cieľom bolo vysporiadať všetky vzájomné nároky, týkajúce sa neplatného skončenia pracovného pomeru. Uviedol, že na základe dohody o skončení pracovného pomeru, uzatvorenej dňa 26.9.2013 medzi žalovanou ako zamestnankyňou a žalobcom ako zamestnávateľom sa zamestnávateľ zaviazal zaplatiť zamestnankyni odstupné vo výške 5-násobku jej priemerného mesačného zárobku a náhradu mzdy vo výške 9-násobku jej priemerného mesačného zárobku a zamestnankyňa sa zaviazala vrátiť odstupné vo výške 5-násobku jej priemerného mesačného zárobku vyplatené titulom neplatnej výpovede s tým, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, na základe čoho sťažovateľ mal zamestnankyni vyplatiť náhradu mzdy v sume 4-násobku jej priemerného mesačného zárobku a odstupné vo výške 5-násobku jej priemerného mesačného zárobku. Zamestnávateľ všetky svoje povinnosti z predmetnej dohody splnil a dňa 11.10.2013 vyplatil bývalej zamestnankyni odstupné vo výške 5-násobku priemerného mesačného zárobku a náhradu mzdy vo výške 4-násobku priemerného mesačného zárobku. Napriek tomu žalovaná podala dňa 3.12.2013 žalobu, ktorou sa okrem iných plnení domáha v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru výpoveďou v roku 2011, náhrady mzdy za obdobie od 9.9.2011 (doručenie oznámenia o trvaní na ďalšom zamestnaní) do 21.9.2013, t.j. vrátane náhrady mzdy vo výške 5-násobku priemerného mesačného zárobku započítanej dohodou zo dňa 26.9.2013, v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 25Cpr/3/2013, a to s argumentáciou, založenou na tom, že s ohľadom na zákaz započítania pohľadávok v pracovnom práve, nebolo možné predmetné pohľadávky započítať a jej nárok započítaním zaniknúť nemohol. S ohľadom na tento postup žalovanej a jej argumentáciu, keď s ohľadom na zákaz započítania pohľadávok nebolo možné nárok na vrátenie vyplateného odstupného titulom neplatnej výpovede uplatniť ani formou kompenzačnej námietky, bol žalobca nútený uplatniť si tento nárok samostatnou žalobou v predmetnom konaní. Apeloval aj na to, že aj keď v tomto konaní bola žaloba zamietnutá, nestalo sa tak z dôvodu neexistencie žalobou uplatneného nároku žalobcu, keď práve naopak súd prvej inštancie v prvostupňovom rozhodnutí i odvolací súd v rozsudku sp.zn. 3Co/306/2017 z 22.11.2018 konštatovali, že žalobcovi právo na vydanie vyplateného odstupného patrí, keď dôvodom zamietnutia žaloby bolo to, že súdy dospeli k záveru, že táto žaloba bola podaná de facto predčasne, pretože zamestnanec nemôže byť zaviazaný na iné plnenie titulom

bezdôvodného obohatenia zamestnávateľovi skôr, než je na iné plnenie (náhradu mzdy) zaviazaný zamestnávateľ zamestnancovi s tým, že z tohto dôvodu odvolací súd ponechal rozhodnutie o úplnom vypořádání vzájomných nárokov Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp.zn. 25Cpr/3/2013. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v predmetnom prípade sa nejednalo o zbytočne vyvolaný spor, ale o riadne uplatnenie existujúceho práva zamestnávateľa v situácii ťažko predvídateľného právneho posúdenia veci s ohľadom na špecifickosť a ojedinelosť daného prípadu, sprevádzaného reálnou obavou nemožnosti zohľadnenia tohto vzájomného nároku zamestnávateľa voči zamestnankyni v konaní o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 25Cpr/3/2013. Zdôrazňoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaná prijala od zamestnávateľa odstupné vo výške 5-násobku priemerného zárobku dvakrát, a to dňa 13.9.2011 v súvislosti s neplatnou výpoveďou a dňa 11.10.2013 na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.9.2013 a náhradu mzdy vo výške 4 - násobku jej priemerného mesačného zárobku platbou zo dňa 11.10.2013, ako ani to, že sa žalovaná zaviazala odstupné vyplatené jej dňa 11.10.2013 zamestnávateľovi vrátiť, čo však neurobila. S ohľadom na tieto skutočnosti je to práve žalovaná, ktorá postupovala v danej veci v rozpore s dobrými mravmi, keď napriek uzatvorenej dohode o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.9.2013, ktorej súčasťou bolo aj vypořádání vzájomných nárokov, prijatiu vyššie uvedených plnení od zamestnávateľa a nevráteniu prv jej vyplateného odstupného, podala voči zamestnávateľovi žalobu o náhradu mzdy s vyššie uvedenou argumentáciou, čím zjavne zneužila celú vzniknutú situáciu s cieľom vlastného obohatenia. Vzhľadom na tieto skutočnosti, by bolo priznanie náhrady trov konania žalovanej neprimeranou tvrdosťou a v rozpore s princípmi spravodlivosti. Uviedol, že práve tieto hore uvedené skutočnosti zakladajú dôvody hodné osobitného zreteľa, kedy je namieste náhradu trov konania nepriznať žiadnej zo strán sporu v súlade s ust. § 257 CSP.

23. Žalovaná sa taktiež vyjadrila k možnej aplikácii § 257 CSP odvolacím súdom so zreteľom na ust. § 382 CSP a to aj s odkazom na doručené vyjadrenie žalobcu a to taktiež po odôvodnení zákonných predpokladov aplikácie § 257 CSP s tým, že uviedla, že na strane žalobkyne v tomto pracovnom spore je subjekt s dominantným postavením na trhu, u ktorej nemožno ani len zvažovať o okolnostiach sociálneho charakteru, pre ktoré by súd nemal priznať nárok na náhradu trov konania (podľa výročnej správy za rok 2018 zisk žalobkyne po zdanení predstavuje sumu vo výške 615.930,00 eur), pričom v predmetnej veci sa jednalo o vydanie bezdôvodného obohatenia titulom odstupného a žalobkyňa svoj nárok opierala o dohodu o skončení pracovného pomeru, v zmysle ktorej došlo k vzájomnému započítaniu nárokov, a to nároku žalobkyne na vrátenie odstupného voči nároku žalovanej na náhradu mzdy. Keďže započítanie v pracovnom práve nie je platné, preto žalobkyňa podala voči žalovanej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná popierala tvrdenia žalobkyne o tom, že to mala byť práve ona, ktorá v danej veci postupovala v rozpore s dobrými mravmi, keď aj napriek uzatvorenej dohode o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.9.2013 podala voči zamestnávateľovi žalobu o náhradu mzdy, čím mala podľa názoru žalobkyne zjavne zneužiť celú situáciu s cieľom vlastného obohatenia a priznanie náhrady trov konania žalovanej by bolo tak neprimerane tvrdé a v rozpore s princípmi spravodlivosti, čo ale nekorešponduje s realitou. Uviedla, že pred podaním tejto žaloby sa domáhala náhrady mzdy v konaní vedenom pod sp.zn. 25Cpr/3/2013, kde špecifikovala svoj nárok a uviedla, že jej bola vyplatená náhrada mzdy v rozsahu 9-násobku priemerného zárobku a kde nie je možné uplatniť námietku kompenzačné so zreteľom na vyplatené odstupné a preto pre správanie sa žalobkyne bola nútená svoj nárok na náhradu mzdy upraviť a spresniť, keďže žalobkyňa podala predmetnú žalobu. Apelovala na to, že aj napriek tomu, že v priebehu konania o vydanie bezdôvodného obohatenia mala žalobkyňa možnosť vyplatiť žalovanej náhradu mzdy v rozsahu 5 mesiacov, doposiaľ tak neurobila argumentujúc tým, že žalovaná podala žalobu. Taktiež uviedla, že by vzala žalobu v časti zodpovedajúcej náhrady mzdy späť v prípade, že by došlo k vyplateniu náhrady mzdy s apelom aj na to, že žalovaná od roku 2011, kedy s ňou žalobkyňa neplatne skončila pracovný pomer, od nej okrem náhrady mzdy v rozsahu 4 mesiacov neobdržala žiadne iné plnenie v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru, práve naopak - zatiaľ jej konaním žalobcu a jeho prístupom vznikli náklady súvisiace s vydaním bezdôvodného obohatenia, keďže bola nútená sa obrátiť na advokáta a jediné, čo touto svojou žalobou žalobkyňa spôsobila, je doslova zmätok, či už v uplatňovaných peňažných nárokoch, ako aj v samotných trovách konania. Preto nie je pravdou, že by zneužila danú situáciu s cieľom vlastného obohatenia, práve naopak bola žalobkyňa tá, ktorá ako prvá použila argumentáciu započítania v pracovnom práve a namiesto toho, aby si svoje pochybenie uvedomila, snažila sa žalovanú podanou žalobou vyzvať na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovaná v konaní o náhradu mzdy v zodpovedajúcej časti bola nútená z dôvodu plynutia lehôt uplatniť súdnou cestou. Problém, ktorý v danej veci nastal tak nemožno pričítať nikomu inému, len žalobkyňi a preto v danej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 s tým, že

konanie o náhradu mzdy vedené pod sp.zn. 25Cpr/3/2013 nie je doposiaľ právoplatne skončené. Pokiaľ sa jedná o tvrdenie žalobkyne, že dôvodom zamietnutia žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia bolo de facto jej predčasné podanie, tak toto ani z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ani z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, keďže závery súdov sú v tom znení, že pokiaľ žalobkyňa žalovanej náhradu mzdy, na ktorú sa v uzavretej dohode zaviazala nevyplatila, nemožno na strane žalovanej hovoriť o bezdôvodnom obohatení v zmysle § 222 ods. 1 Zákonníka práce na úkor žalobkyne. Vzhľadom k týmto skutočnostiam navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania potvrdil a priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

24. Odvolací súd vyjadrenie žalovanej doručil na vedomie žalobkyňi prostredníctvom právneho zástupcu.

25. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) opätovne prejednal po zrušení napadnutých výrokov rozsudku pod č. II. a III., odvolanie žalobcu proti výroku pod č. II. ako odvolanie podané včas a oprávnenou osobou, proti výroku rozsudku pod č. II., proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, keďže dôvody hodné osobitného zreteľa sú vo veci v zmysle § 257 CSP dané a to so zreteľom na okolnosti danej veci s odkazom na správanie strán sporu v kontexte nimi uzavretej dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.9.2013, titulom existencie ich vzájomných nárokov vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov.

26. Keďže Ústavný súd SR hore citovaným nálezom zrušil výroky II. a III. rozsudku Krajského súdu v Košiciach pod č.k. 3Co/366/2017-261 zo dňa 22.11.2018, odvolacím prieskumom opätovne sa stal výrok o trovách konania na súde prvej inštancie pod č. II. napadnutého rozsudku s tým, že z obsahu odvolania je zrejmé, že žalobcom bol vo veci uplatnený odvolací dôvod týkajúci sa nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

27. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

30. Odvolací súd uvádza, že nepriznanie náhrady trov konania vo výnimočných prípadoch bolo do 30.6.2016 upravené v ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a s účinnosťou od 1.7.2016 je potrebné túto otázku posudzovať podľa ust. § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa aj podľa tohto novoučinného zákonného ustanovenia spočívajú buď v dôvodoch týkajúcich sa strany sporu alebo v okolnostiach prejednávaneho sporu. Vždy je pritom potrebné zväžiť okolnosti konkrétneho prípadu tak na strane toho, v čí prospech má byť toto ustanovenie použité, ako aj na strane toho, komu inak prislúchajúci nárok nie je priznaný. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétneho sporu. Výnimočnosť prípadu musí byť v rozhodnutiach náležite odôvodnená. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadnuť v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu, pričom treba zohľadniť aj pomery tej strany, ktorej by inak patrila náhrada trov konania z toho hľadiska, aký bude dopad rozhodnutia v zmysle § 257 CSP na jej majetkové pomery. Aj keď to ust. § 257 výslovne neuvádza, vychádzajúc z doterajšej dlhodobo jednotnej praxe, významnými z hľadiska

aplikácie ust. § 257 budú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v priebehu konania a prípadne aj ďalšie okolnosti sporu.

31. Splnenie podmienok pre aplikáciu ust. § 257 CSP súd skúma ex offa, teda aj bez návrhu strany sporu, ako to bolo aj v doterajšej praxi, zvlášť vzhľadom na situáciu, že od 1.7.2016 súd rozhoduje o nároku na náhradu trov konania t.j. aj trov štátu ex offa. Z úradnej povinnosti preto musí skúmať aj prípadné (ne)splnenie podmienok v zmysle ust. § 257 CSP.

32. Odvolací súd už rozhodoval o náhrade trov konania v čase účinnosti Civilného sporového poriadku, kedy v zmysle § 262 ods. 1 CSP už súdy rozhodujú v konečnom rozhodnutí v spore len o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a proti ktorému je možné podať sťažnosť, o ktorej s konečnou platnosťou rozhoduje už len sudca súdu prvej inštancie (viď § 262 ods. 2 CSP a § 234 až 250 CSP), v danej veci aj so zreteľom aj na čl. 2 a čl. 3 a 4 Základných princípov civilného sporového konania, keďže ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, pričom právnou istotou je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej rozhodovacej ustálenej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo, ako aj čl. 16 a 17, keďže súd koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

33. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane a aby neodporovalo dobrým mravom, keďže v ust. § 257 CSP je zároveň fixované moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy.

34. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

35. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade vychádzal z konkrétnych okolností prípadu, ktoré aj vo svojom zrušujúcom rozsudku Ústavným súdom SR, konkrétne zdôvodnil v bode 42 na str. 11, keď uviedol, že v danom spore vzhliadol dôvodnosť aplikácie § 257 CSP so zreteľom na skutočnosť, že strany sporu majú voči sebe nároky z rovnakého titulu a v rovnakých výškach, ktoré si uplatňovali ale so zreteľom na dispozíciu s podanou žalobou v samostatných konaniach, nakoľko v pracovnoprávných vzťahoch vzájomné pohľadávky nemožno započítať s tým, že predmet tohto konania o vydanie bezdôvodného obohatenia súvisí s predmetom konania o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Košice I sp.zn. 25Cpr/3/2013, pričom obidve konania vychádzajú z uzavretej dohody o skončení pracovného pomeru žalovanej u žalobkyne zo dňa 26.9.2013, ktorú strany sporu uzatvorili po právoplatnom rozhodnutí o neplatnom skončení pracovného pomeru a ktorá pramenila z vôle strán sporu a to čo sa týka vyplatenia odstupného, ako aj náhrady mzdy, ktoré boli v rovnakých výškach.

36. Odvolací súd tak, ako to aj uviedla žalobkyňa v podanom vyjadrení k možnej aplikácii § 382 CSP, taktiež dospel k záveru, že v predmetnom spore je namieste aplikácia § 257 CSP a to s ohľadom na predmet sporu, existenciu vzájomných pohľadávok zamestnávateľa a zamestnanca, ako aj okolnosti týkajúce sa uplatnenia nároku vo veci, keďže žalobkyňa si predmetnú žalobu titulom vyplatenia odstupného podala po podaní žaloby titulom náhrady mzdy, ktorú žalovaná podala na súd prvej inštancie dňa 3.12.2013 pod sp.zn. 25Cpr/3/2013 s tým, že predmetná žaloba titulom vyplatenia odstupného bola zo strany žalobkyne podaná až dňa 28.5.2014, z dôvodu ťažko predvídateľného právneho posúdenia s ohľadom na špecifickosť a ojedinelosť daného prípadu, keďže ide o vzájomné nároky, ktoré nie je možné započítať v pracovnoprávných vzťahoch, so zreteľom na neplatnosť v tejto časti dohody strán sporu, s odkazom aj na úhradu časti náhrady mzdy a s apelom predovšetkým na to, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaná prijala od zamestnávateľa odstupné vo výške 5-násobku jej priemerného

zárobku dvakrát a to dňa 13.9.2011 v súvislosti s neplatnou výpoveďou a dňa 11.10.2013 na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.9.2013 a náhradu mzdy vo výške 4-násobku jej priemerného mesačného zárobku platbou zo dňa 11.10.2013, pričom sa zaviazala, že odstupné jej vyplatené dňa 11.10.2013 zamestnávateľovi vráti, čo však neurobila a podala žalobu na náhradu mzdy a to aj z rovnakého dôvodu a v rovnakej výške, aká bola uplatnená v tomto konaní.

37. Skutočnosť, že žalobkyňa je v pracovnoprávnom vzťahu s dominantným postavením na trhu, u ktorej nemožno zvažovať okolnosti sociálneho charakteru vzhľadom na jej zisk, nemá podľa odvolacieho súdu vplyv na danosť dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 a to so zreteľom na okolnosti danej veci s tým, že v konaní o náhradu mzdy v tejto časti vzala žalovaná po rozhodnutí v tejto veci žalobu späť a od žalobkyne už nežiadala zostávajúce plnenie v tejto výške titulom náhrady mzdy (viď I. výrok tohto rozsudku v tom znení, že súd konanie v časti zaplatenia 6.147,29 eur s príslušenstvom zastavuje a bod 12 rozsudku Okresného súdu Košice I sp.zn. 25Cpr/3/2013 zo dňa 2.5.2019 na č.l. 373, ktorý je stranám sporu známy v tom znení, že „žalobkyňa vzhľadom na závery vyššie uvedených rozhodnutí, ako aj dobu, ktorá uplynula od neplatného úkonu žalovaného (máj 2011, t.j. takmer 8 rokov), postoj žalovanej v súvisiacich konaniach o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a vydanie bezdôvodného obohatenia a samotnú dĺžku tohto prebiehajúceho konania (s prihliadnutím na to, že konanie o náhradu mzdy a ďalšie náhrady bolo prerušené do času právoplatného skončenia súvisiaceho konania vedeného na súde pod sp.zn. 12C/216/2014) uviedla, že žiada žalovaného o náhradu mzdy za obdobie od 10.9.2011 do 9.12.2012 - v rozsahu celkom 15 mesiacov odo dňa, kedy oznámila zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do dňa vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, pričom po odpočítaní vyplatenej náhrady mzdy zodpovedajúcej 4 mesiacom na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26.9.2013, žiada titulom náhrady mzdy sumu vo výške 7.161,99 eur, čo zodpovedá náhrade mzdy v rozsahu 11 mesiacov, pozostávajúcej z nevyplateného zákonného nároku na náhradu mzdy v rozsahu 8 mesiacov, keďže podľa predpisov platných a účinných v čase podania výpovede (t.j. do 31.8.2011) jej žalovaný ako zamestnávateľ mal vyplatiť náhradu mzdy, ktorá nepodlieha moderačnému právu súdu, v rozsahu 12 mesiacov; náhrady mzdy nad rozsah zákonného nároku, pričom z dôvodu hospodárnosti a účelnosti konania si voči žalovanému uplatňuje náhradu mzdy do času nástupu do štátnozamestnaneckého pomeru)“.

38. Odvolací súd s ohľadom na predmet tohto sporu titulom vyplatenia odstupného a konanie titulom náhrady mzdy, v kontexte uzavretej dohody, ako aj zamietnutia žaloby žalobkyne v tomto konaní o vyplatenie odstupného a čiastočného späťvzatia žaloby v konaní o náhradu mzdy, sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa (§ 257 CSP), keďže sú okolnosťami uplatňovaných nárokov, ktoré pramenia z chovania strán sporu, ako aj priebehu vzájomných konaní a to aj charakteru daných sporov, tak ako to odôvodnil aj v bode 42 odôvodnenia svojho predchádzajúceho rozhodnutia odvolací súd.

39. Preto existencia hore uvedených dôvodov hodných osobitného zreteľa má vplyv na zmenu výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania tak, že odvolací súd nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie (§ 388 CSP), t.j. úspešnej žalovanej proti neúspešnej žalobkyne, a z rovnakých dôvodov hodných osobitného zreteľa, nepriznal stranám sporu ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže aj v odvolacom konaní odvolací súd z rovnakých dôvodov vzhliadol dôvodnosť dôvodov hodných osobitného zreteľa.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a z dôvodu neaplikácie ust. § 255 ods. 1 CSP pre vzhliadnutie pre konanie na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní dôvodnosti aplikácie ust. § 257 ods. 1 CSP, inak úspešnej žalovanej proti žalobkyne nepriznal nárok na náhradu trov celého konania.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).